

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 640/2025-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Michalom Vlkolinským, advokátom, Námestie SNP 8, Zvolen, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/41/2023 z 20. februára 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 22. júna 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 6 Charty základných práv Európskej únie napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľa proti odsudzujúcemu rozsudku, ktorým bol odsúdený za zadováženie a prechovávanie drog formou spolupáchateľstva, keď ako prechovávanie drog mu bolo pričítané, že sa v jeho vozidle našla škatuľka s drogami, s tým, že vo vozidle sa v tom čase nachádzal aj spoluobvinený, pričom podľa sťažovateľa nebolo ani priamymi dôkaznými preukázané, že škatuľka patrila aspoň jednému zo spoluobvinených.

2. Sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica uznaný vinným, že 12. novembra 2021 bol v Banskej Bystrici hliadkou PZ zastavený a kontrolovaný ako vodič osobného motorového vozidla zn. Volkswagen Polo, pričom javil známky požitia alkoholu alebo omamných a psychotropných látok, bol podrobený dychovej skúške s negatívnym výsledkom, ďalej bol poučený a vyzvaný, aby sa podrobil odberu biologického materiálu, pričom uviedol, že je užívateľom drog a uviedol, že pri sebe má štyri kusy striekačky – inzuliníky, striekačku s citrodekom, kovovú lyžičku, ktoré vyložil na kryt batožinového priestoru vozidla. Ako spolujazdec sa vo vozidle nachádzal [REDAKOVANÉ] a následnou prehliadkou motorového vozidla v odkladacom priestore v časti spolujazdca bola nájdená zelená škatuľka s obsahom 7 ks

papierových skladačiek, pričom ako vyplýva z odborného vyjadrenia Kriminalisticko-expertízneho ústavu PZ, Slovenská Ľupča, v týchto sa nachádzal hnedý práškový materiál s hmotnosťou 0,757 g, v ktorom bola zistená prítomnosť heroínu (diacetylmorfín) s prímiesou kofeínu, čo predstavuje štrnásť bežných jednotlivých dávok drogy s obsahom 5 mg absolútneho heroínu vo forme bázy, pričom tieto omamné a psychotropné látky si sťažovateľ [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] zabezpečili doteraz neznámym spôsobom od nezistenej osoby a následne ho neoprávnene prechovávali, pričom heroín (diacetylmorfín) je zaradený do I. skupiny psychotropných látok v zozname omamných a psychotropných látok uvedených v zákone č. 13/2004 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení zákona č. 260/1999 Z. z.

3. Podľa okresného súdu tým sťažovateľ [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] spáchali zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a písm. d) Trestného zákona v znení účinnom do 30. apríla 2022 spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona.

4. Okresný súd odsúdil sťažovateľa podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom do 30. apríla 2022 s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona a § 46 Trestného zákona na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov s tým, že podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona sa trest vykoná v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona sa sťažovateľovi uložilo ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

5. Odvolanie sťažovateľa proti citovanému rozsudku krajský súd uznesením zamietol.

6. Sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu dovolanie, v ktorom uviedol, že v konaní pred súdom prvého stupňa a ani v prípravnom konaní nepopieral, že v dotknutý večer viezol odsúdeného [REDAKOVANÉ], ktorý ho požiadal o odvoz a ktorý túto skutočnosť potvrdil, avšak z dokazovania pred súdmi nižšieho stupňa nevyplýval priamy dôkaz, z ktorého by bolo možné jednoznačne a bez pochybností vyvodit', komu patrí zelená škatuľka s obsahom siedmich kusov papierových skladačiek s tým, že obaja obvinení vlastníctvo škatuľky popierali. Zo zabezpečených dôkazov vrátane znaleckých posudkov Kriminalisticko a expertízneho ústavu z odboru daktyloskopie a biológie vyplynulo, že na predmetnej krabicičke, respektíve v jej vnútri sa nenachádzajú stopy vrátane odtlačkov prstov a iného biologického materiálu sťažovateľa.

7. V tejto súvislosti sťažovateľ v dovolaní namietal, že súdy závery o jeho vine opreli o skutočnosť, že skutok bol spáchaný formou spolupáchateľstva, keďže vedome umožnil obvinenému [REDAKOVANÉ] ako predajcovi drog nastúpiť do vozidla a odvieť ho na ním určené miesto. Napadnuté rozhodnutie nie je založené ani len na nepriamych dôkazoch, z ktorých by jednoznačne vyplynulo, že mu nájdené psychotropné látky patrili, čo považuje za rozporné s ustálenou súdnou praxou – judikátom R 23/2000, keďže papierové skladačky si nezadovážil, neprechovával a o ich existencii v motorovom vozidle nevedel.

8. Sťažovateľ taktiež namietal spôsob určenia množstva drogy, ktoré nezodpovedalo judikátu sp. zn. 6Tdo/75/2015.

9. V rozhodnutí R 23/2000, ktorým argumentovali sťažovateľ aj najvyšší súd, je prechovávanie interpretované takto: „*Trestnoprávny postih prechovávanía omamnej alebo psychotropnej látky,*

jedu alebo prekurzora podľa § 187 ods. 1 Trestného zákona účinného do 1. septembra 1999, v prípade spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona, prichádza do úvahy tak u páchatel'a, ktorý si nechal niektorú z uvedených látok prechovávať, ako aj u toho, kto také prechovávanie realizoval (prechovávanie pre seba alebo pre iného).

Na naplnenie znaku spoločného konania v zmysle § 9 ods. 2 Trestného poriadku je preto potrebné, aby sa prechovávanie uskutočnilo aj aktívnym konaním toho páchatel'a, ktorý má prechovávanie zabezpečiť alebo aby k takej súčinnosti došlo aspoň konkludentne.

Samotná vedomosť osoby odlišnej od tej, ktorá takú látku zadovážila, o jej ukrytí na mieste obom dostupnom, nestačí na trestnú zodpovednosť tej osoby, ktorá uvedenú látku nezadovážila a ani s ňou nebola oprávnená disponovať.“

10. V odôvodnení rozhodnutia je v porovnaní so zverejnenou právnou vetou ešte presnejšie uvedené: „*Je preto nevyhnutné, aby sa prechovávanie uskutočnilo aj aktívnym konaním toho páchatel'a, ktorý má prechovávanie zabezpečiť alebo aby k takej súčinnosti došlo aspoň konkludentne. V prípade, ak tomu tak nie je, samotná vedomosť osoby odlišnej od tej, ktorá omamnú alebo inú látku zadovážila, o ukrytí takej látky na mieste obom dostupnom, nestačí pre trestnú zodpovednosť toho, kto takú látku nezadovážil a ani s ňou nebol oprávnený akýmkoľvek spôsobom disponovať.“*

11. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie odmietol s tým, že sťažovateľove námietky sú skutkového charakteru.

12. Napriek tomu, že najvyšší súd dovolanie odmietol, v napadnutom uznesení nad rámec veci dodal, že samotný sťažovateľ v svojej výpovedi uviedol, že keď ■■■■■ nastúpil do jeho vozidla, mal v rukách tri mobily a kovovú zelenú škatuľku, ktorú u neho už videl, pretože z tejto škatuľky aj jemu predával drogy. Škatuľka bola zelenej farby, pričom ■■■■■ mal vždy drogy v tejto škatuľke a heroín si kupoval iba od ■■■■■ (dva až tri razy do týždňa).

13. Najvyšší súd k tomu uviedol, že sťažovateľ sám priznal, že vedel, že spoluobvinený ■■■■■, ktorý k nemu prisadal do jeho motorového vozidla, má v rukách škatuľku, v ktorej má určite heroín, lebo ten mal v tejto škatuľke vždy, keď si ho od neho kupoval, a to dva až tri razy do týždňa. Nezodpovedá preto skutočnosti tvrdenie obsiahnuté v dovolaní, že by sťažovateľ o prítomnosti heroínu v aute nevedel, a keďže išlo o jeho motorové vozidlo, v ktorom na požiadanie spoluobvineného ■■■■■ viezol, nič mu nebránilo, aby spoluobvinenému ■■■■■ (pokiaľ nemal v úmysle heroín prechovávať) neumožnil vstup do jeho osobného motorového vozidla v momente, keď uvidel, že spoluobvinený ■■■■■ má v rukách škatuľku, v ktorej podľa vedomosti sťažovateľ'a určite heroín má (lebo ho od neho podľa jeho výpovede dva až trikrát do týždňa z tejto škatuľky kupoval).

14. Podľa najvyššieho súdu potom nepriliehavo vyznieva poukaz na judikát R 23/2000, v zmysle ktorého na naplnenie znaku spoločného konania je potrebné, aby sa prechovávanie uskutočnilo aj aktívnym konaním toho páchatel'a, ktorý má prechovávanie zabezpečiť, alebo aby k takej súčinnosti došlo aspoň konkludentne, pritom pod výrazom konkludentne sa rozumie mlčky, nevyjadrením protestu, za situácie, že sa účastník, od ktorého sa súhlas vyžadoval, vyjadriť mohol (a mal).

15. Spolupáchateľstvo podľa najvyššieho súdu predpokladá spáchanie trestného činu spoločným konaním a úmysel k tomu smerujúci s tým, že spoločný úmysel nemožno stotožňovať s výslovnou dohodou spolupáchateľov, ktorá nie je vyžadovaná, keďže postačí aj dohoda konkludentná, keď spolupáchateľ si je aspoň vedomý (je uzrozumený) s tým, že konanie ostatných spolupáchateľov, ku ktorému sa pripojil, smeruje k spáchaniu trestného činu. Z napadnutých rozhodnutí, predloženého spisu, ale aj výpovede samotného dovolateľa plynie, že obvinený sa rozhodol odvieť spoluobvineného [REDAKOVANÉ] na podklade jeho požiadania jeho (obvineného) motorovým vozidlom, pričom pri nastupovaní spoluobvineného [REDAKOVANÉ], o ktorom vedel, že je to dealer heroínu (pretože si od neho dva až trikrát do týždňa kupoval heroín), obvinený videl, že má v rukách zelenú škatuľku, v ktorej má určite heroín [pretože vždy, keď si od neho heroín kupoval (od nikoho iného tak nerobil), heroín mal v tejto zelenej škatuľke)], napriek tomu mu umožnil do osobného motorového vozidla nasadnúť a heroín prechovávať [ak by sa nechcel na prechovávaní heroínu aspoň konkludentne (s jeho mlčkým súhlasom) podieľať, nič mu nebránilo, aby spoluobvinenému neumožnil do jeho osobného motorového vozidla nasadnúť].

16. Najvyšší súd uzavrel, že judikát R 23/2000 vychádzal zjavne z iných okolností, v rámci ktorých brat (neskôr oslobodený), ktorý sa nikdy na drogovej trestnej činnosti nepodieľal a nebol konzumentom drog, vedel, že jeho sestra (konzumentka drog) uschovala drogy v byte, vo vzťahu ku ktorému mala právo trvalého pobytu, ako jej brat, ktorý ju vyzval, aby drogy zo spoločného bytu odstránila, čo sestra prisľúbila, avšak do vykonania domovej prehliadky tak neurobila. Vo veci sťažovateľa však nebol dôvod, aby sťažovateľ umožnil spoluobvinenému s drogami do auta nasadnúť (ak sa nechcel na prechovávanie drog podieľať), čo v R 23/2000 oslobodený obvinený nemohol vo vzťahu ku sestre, ktorá mala právo trvalého pobytu v spoločnom byte, urobiť, preto z jeho strany nešlo ani o konkludentný súhlas.

II.

Sťažnostná argumentácia

17. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tvrdí, že najvyšší súd nedôsledne aplikoval judikát R 23/2000, z čoho vyplýva, že na daný skutkový stav nebola aplikovaná správna hmotnoprávna norma. Z týchto dôvodov nemalo sťažovateľovo odsúdenie a zásah do osobnej slobody dostatočný zákonný základ.

18. Sťažovateľ uvádza, že snaha dovolacieho súdu preklenúť neistotu, komu zelená škatuľka a omamné a psychotropné látky v nej obsiahnuté patrili, len poukazom na skutočnosť, že nič mu nebránilo, aby spoluobvinenému [REDAKOVANÉ] neumožnil vstup do jeho osobného motorového, je v rozpore so základnými právami, ktorých porušenie namieta, a popiera základné zásady trestného konania a dokazovania jeho viny.

19. Na základe uvedeného sťažovateľ žiada vysloviť porušenie označených referenčných noriem, zrušenie napadnutého odmietacieho uznesenia najvyššieho súdu a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia 2 500 eur.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

20. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a ktorá bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom. Každú takúto sťažnosť ústavný súd predbežne prerokuje podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

21. Podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní odmietnuť ústavnú sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená. Za zjavne neopodstatnenú možno podľa ustálenej judikatúry považovať takú ústavnú sťažnosť, pri ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

22. Podstatou veci je overenie, či odsúdenie sťažovateľa na trest odňatia slobody a s tým spojené obmedzenie osobnej slobody malo riadnu oporu v zákone (princíp legality), konkrétne z hľadiska interpretácie zavinenia podľa Trestného zákona. Sťažovateľ namietal, že ako prechovávanie drog mu bolo nezákonne pričítané, že sa v jeho vozidle našla škatuľka s drogami v situácii, že on len vedome umožnil predajcovi drog nastúpiť do vozidla a odviezol ho na ním určené miesto, pričom podľa sťažovateľa nebolo priamymi dôkaznými ustálené, že škatuľka patrila aspoň jednému zo spoluobvinených.

23. Ustanovenie § 172 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona v znení účinnom do 30. apríla 2022 znie: „Kto neoprávnene c) kúpi, predá, vymení, *zadováži* alebo d) *prechováva* po akúkoľvek dobu, omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor alebo kto takú činnosť sprostredkuje, potrestá sa odňatím slobody na tri roky až desať rokov.“

24. V skutkovej vete výroku (bod 2 tohto uznesenia) okresný súd v rozhodujúcej časti uviedol: „... *omamné a psychotropné látky si sťažovateľ [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] zabezpečili doteraz neznámym spôsobom od nezistenej osoby a následne ho neoprávnene prechovávali...*“

25. V dovolacom konaní bolo teda rozhodnou otázkou, či konanie obvineného napĺňa znak objektívnej stránky skutkovej podstaty „prechovávanie drog“ formou spolupáchateľstva a či tieto znaky boli pokryté zavinením.

26. V rozhodnutí okresného súdu a najvyššieho súdu je uvedené, že „*Zelenú škatuľku, ktorú mal [REDAKOVANÉ] pri sebe, keď nasadal do auta, už u neho obžalovaný [REDAKOVANÉ] videl, pretože z tejto škatuľky aj jemu predával drogy. V tej škatuľke sa nachádzali skladačky s heroínom. Škatuľka bola zelenej farby, pričom vždy mal [REDAKOVANÉ] drogy v tejto škatuľke.*“. Z dokazovania vykonaného okresným súdom – a to z výpovede sťažovateľa vyplynulo, že sťažovateľ vedel, že v jeho aute sa nachádza škatuľka, ktorá s veľkou pravdepodobnosťou obsahuje drogy. V konaní sa jednoznačne nepreukázalo, ktorý z obvinených škatuľku do auta vniesol.

27. Podľa citovaného judikátu R 23/2000 (porov. body 9 a 10) je na naplnenie spoločného konania postačujúca konkludentná súčinnosť, avšak nie je postačujúca samotná vedomosť o veci bez

oprávnenia s vecou disponovať. Sťažovateľ tvrdí, že on mal len izolovanú „pasívnu“ vedomosť o škatuľke, ale nebol konkludentne súčinný, zatiaľ čo najvyšší súd tvrdí, že ide o inú situáciu, pretože sťažovateľ pri nastupovaní spoluobvineného, o ktorom vedel, že je to diler heroínu, videl, že spoluobvinený má v rukách zelenú škatuľku, v ktorej má určite heroín, a napriek tomu mu umožnil do osobného motorového vozidla nasadnúť a heroín prechovávať.

28. Najvyšší súd v preskúmanom rozhodnutí uviedol, že sťažovateľ spáchal trestný čin konkludentne tým, že bol uzrozumený, že konanie spolupáchateľa, ku ktorému sa pripojil, smeruje k spáchaniu trestného činu. Ústavný súd upresňuje, že ide vlastne o nepriamy úmysel, ktorý podľa § 15 písm. b) Trestného zákona spočíva v tom, že ak páchatel vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozumený. Najvyšší súd teda vyjadril, že sťažovateľ mal určitý vplyv nad danými drogami. Najvyšší súd rozlíšil sťažovateľovu situáciu, v ktorej on bol uzrozumený, že v jeho aute sa podľa všetkého nachádzajú drogy, od situácie v judikáte R 23/2000, v ktorej brat obvinenej, ktorá v spoločnom byte prechovávala drogy, vyzval sestru, aby drogy odstránila, a ona hoci to prisľúbila, tak neurobila. Vo veci R 23/2000 nebol naplnený ani nepriamy úmysel.

29. Ústavný súd konštatuje, že táto interpretácia Trestného zákona a judikátu R 23/2000 najvyšším súdom nevybočila z hľadiska ústavnosti neakceptovateľne z interpretačného rámca zákona tak, aby ho bolo nutné nahrádzať, a preto nebol porušený princíp legality ako podmienka zásahu do osobnej slobody, ktorej porušenie sťažovateľ namieta.

30. Hoci je hmotnoprávny výklad najvyššieho súdu ústavne akceptovateľný, ústavný súd musí doplniť, že procesná argumentácia dovolacieho rozhodnutia nebola zákonná.

31. Najvyšší súd dovolanie odmietol, pretože sťažovateľ polemizoval zo skutkovým stavom, čo Trestný poriadok v § 371 ods. 1 písm. i) výslovne zakazuje (správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť).

32. Východiskom, ako najvyšší súd posudzuje prípustnosť dovolania, je jeho úvaha, že je potrebné chrániť právnu istotu ako komponent právneho štátu, a v nadväznosti na to najvyšší súd naznačuje tendenciu k reštriktívnemu výkladu prípustnosti. V napadnutom uznesení najvyšší súd uvádza: *„V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávnych väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok.“* Ústavný súd konštatuje, že z hľadiska ústavného nie je tento náhľad správny, ak ide o dovolanie podané odsúdeným v jeho prospech. V trestnoprávnom vzťahu medzi štátom a odsúdeným je nositeľom, adresátom právnej istoty odsúdený, a nie štát, pretože štát je nositeľom represívnej moci a odsúdený je nositeľom subjektívnych práv. Z právnej istoty odsúdeného treba vyvodzovať presný opak, a to tendenciu k prípustnosti dovolania. Úvahy o ochrane právoplatnosti a právnej istoty platia v nejakej miere v civilnom dovolaní, kde ide o vzťah dvoch rovných súkromných účastníkov civilného vzťahu, ale nie v trestnom konaní.

33. Najvyšší súd dovolanie odmietol, pretože sťažovateľ podľa najvyššieho súdu len polemizoval zo skutkovým stavom, čo Trestný poriadok výslovne zakazuje.

34. Najvyšší súd v napadnutom uznesení uviedol, že „*námietky, ktorými obvinený konštatoval dôkaznú núdzu (absenciu čo i len nepriamych dôkazov), nepreukázanie jeho viny (vedomosti o prítomnosti heroínu v motorovom vozidle), dožadoval sa prehodnotenia ustáleného skutku, iného spôsobu stanovenia (zistenia) rozsahu činu, namietal správnosť zisteného skutku uvedeného v takzvanej skutkovej vete rozsudku okresného súdu, ako aj hodnotenie vykonaných dôkazov; nepreukázanie, komu drogy zaistené v motorovom vozidle patrili, dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku zjavne nenapĺňajú, pretože ide o námietky skutkového charakteru, ktoré sú z dovolacieho prieskumu vylúčené*“.

35. Sťažovateľ však v dovolaní namietal, že súdy „(i) *ZÁVERY O VINE obvineného opreli o skutočnosť, že skutok bol spáchaný spolupáchatelstvom, keďže vedome umožnil obvinenému [REDAKOVANÉ] ako predajcovi drog, nastúpiť do vozidla a odvieť ho na ním určené miesto. A (ii) dovolaním napadnuté rozhodnutie nie je založené ani len na nepriamych dôkazoch, z ktorých by jednoznačne vyplynulo, že nájdené psychotropné látky mu patrili, čo považoval za ROZPORNÉ S USTÁLENOU SÚDNOU PRAXOU prezentovanou rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikovaným pod číslom R 23/2000, keďže papierové skladačky si nežadovážil, neprechovával a o ich existencii v motorovom vozidle nevedel.*“.

36. Ústavný súd pripomína, že z Trestného zákona vyplýva, že podmienkou naplnenia trestnej zodpovednosti je naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty trestných činov.

37. Ako vyplýva z citácie (bod 35), (i) sťažovateľ v dovolaní žiadal preskúmanie právnych záverov krajského, resp. okresného súdu o tom, či jeho konanie (tak ako bolo ustálené na základe vykonaného dokazovania pred týmito súdmi) napĺňa objektívnu stránku skutkovej podstaty „*prechovávanie drogy formou spolupáchatelstva*“, a v tomto smere (ii) *právne* argumentuje judikátom R 23/2000. Sťažovateľ nežiada doplnenie dokazovania ani nenamieta nesprávne skutkové zistenia.

38. Judikát R 23/2000 ustálil právny názor týkajúci sa (ne)naplnenia znaku zavinenia pri spolupáchatelstve pri trestnom čine prechovávaní omamnej alebo psychotropnej látky, jedu alebo prekurzora podľa § 187 ods. 1 Trestného zákona účinného do 1. septembra 1999, ktoré sú aplikovateľné aj na obdobnú skutkovú podstatu v aktuálnom Trestnom zákone.

39. Ústavný súd konštatuje, že otázka právnej kvalifikácie konania sťažovateľa, teda či a v akej forme trestnej súčinnosti sa na spáchaní trestného činu sťažovateľ podieľal, *je otázkou právnou, nie skutkovou*. Z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa – a to priamo z výpovede sťažovateľa vyplynulo, že tento vedel, že v jeho aute sa nachádza škatuľka, ktorá s veľkou pravdepodobnosťou obsahuje drogy (v konaní sa jednoznačne nepreukázalo, ktorý z obvinených škatuľku do auta vniesol). Tento skutkový dej je potom potrebné právne posúdiť – kvalifikovať z toho hľadiska, či toto konanie – vedomosť o existencii drogy a možnosť drogu z automobilu vyhodiť, resp. neumožniť jej vnesenie – napĺňa znak „*prechovávanie*“ ako znak objektívnej stránky trestného činu a či toto konanie možno právne kvalifikovať ako účasť na trestnom čine vo forme spolupáchatelstva, prípadne či ide o niektorú z iných foriem trestnej súčinnosti (napríklad pomoc).

40. Otázka, či bola aplikovaná na skutkový stav správna hmotnoprávna norma, sa v dovolaní naskočí z perspektívy hmotného práva, jeho nedodržania alebo ju možno vyjadriť z perspektívy skutkového stavu, a to tak, že z daného skutkového stavu nebolo možno naplniť požiadavky

hmotného práva, resp. že na dané odsúdenie by bol potrebný iný skutkový stav. Sťažovateľ v dovolaní aplikoval obidva prístupy, a jeho dovolanie malo byť preto meritórne prerokované. Napokon, hmotnoprávnou argumentáciu v *obiter dictum* najvyšší súd taktiež nepriamo uznáva, že podstata veci nie je skutková, ale právna.

41. V otázke stanovenia množstva drogy najvyšší súd uviedol, že judikát, ktorým argumentuje sťažovateľ (6Tdo/75/2015), bol prekonaný novou judikatúrou (najmä R 87/2015, R 22/2019). Najvyšší súd aj na táto *právnu* námietku v *obiter dictum* napadnutého uznesenia odpovedal.

42. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ akcentoval zásah do osobnej slobody, a nie procesné práva, a najvyšší súd i keď len nad rámec veci na hmotnoprávne otázky sťažovateľa odpovedal, ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu nedošlo k zásahu do práv sťažovateľa, a preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu